

[Poul Schlüter]

intet nyt. Regeringen har tilkendegivet, at den ønsker at begrænse erhvervslivets omkostninger, siger hr. Ellemann-Jensen. Ja vel, det kan enhver gøre, men en regering, som vil være regering, skylder dog at fortælle, hvorledes det skal gennemføres.

Og så spørger hr. Ellemann-Jensen, hvad det er, de konservative mener, når de taler om, at vi har brug for en ekspansiv politik. Det vil jeg gerne forklare. Dermed sigter vi til en politik, som kan gøre det muligt for vore virksomheder at tjene flere penge. Så er det sagt – helt ligeud. Så længe vi gennem bureaukrati og lovindgreb fratager virksomhederne troen på, at en udvidet produktion er lønsom, får vi den selvfølgelig ikke.

Jeg er opmærksom på, at venstre lægger megen vægt på at lette generationsskiftet i landbruget, og vi er enige deri, men jeg spørger: hvad er det, den nye regering vil gøre for at lette generationsskiftet i byerhvervene? For i de nærmeste år vil det først og fremmest være i byerhvervene, vi skal søge at sikre udvidet produktion. Intet har vi hørt. Og så vender jeg tilbage til sætningen i min tale i formiddags om, at så vil det konservative folkeparti se det som sin opgave at søge at presse regeringen og derved også venstre til at føre en politik, som kan genskabe troen hos virksomhedslederne på, at det er rigtigt nu ikke længere at rebe sejlene, men at rulle dem ud.

Jeg har også et par bemærkninger til udenrigsministeren. Jeg forstod hans tale i dag – man kunne jo ikke andet – på den måde, at der virkelig ikke bliver noget område, hvor det vil kunne mærkes i mindste måde, at landet har fået ny udenrigsminister. Det må jeg tage til efterretning. Udenrigsministeren har i dag bekræftet, at han i ét og alt vil fortsætte den forrige udenrigsministers politik. Jeg må forstå det sådan, at venstrefolketingsmedlemmers tidligere kritik, f. eks. den nuværende handelsministers – og der blev sandelig ellers talt med store bogstaver – er der nu slået en historisk streg over. Det er slut.

Udenrigsministeren udtrykte det også således, at der bliver ikke tale om nogen ændring i Afrikapolitikken, heller ikke i regeringens holdning til Cuba, disse års aggressive magt. Og så siger udenrigsministeren, at han har heller ikke indtryk af, at nogen her i salen er interesseret i en ændring. Ja men det

var det, jeg troede. Jeg troede, venstre var interesseret i en ændring, men jeg forstår, at det ikke længere er tilfældet. Jeg troede, venstres opfattelse var, at Danmark ikke skulle støtte oprørsbevægelser, som fører krig, men det vil den nye regering altså fortsætte med. Jeg havde også håbet på, at den nye regering ville indstille u-landsstøtten til Cuba, som jo er et krigsførende land. Noget lignende har Danmark gjort før. Det troede jeg var venstres standpunkt, men det er altså ikke den nye udenrigsministers standpunkt. Jeg tager til efterretning, at der ikke på noget som helst område bliver tale om en ændring i den danske regerings politik, men så må jeg konstatere til gengæld, at der er tale om en ændring i venstres politik.

Og så har jeg til sidst naturligt nogle betragtninger i anledning af statsministerens svartale. Statsministeren gav tilsagn om hurtigt at ville fastsætte i regeringen datoen for det forestående EF-valg, og det takker jeg for. Jeg glæder mig over, at der er ét område, hvor vi meget snart får en meget definitiv regeringsbeslutning.

Men ellers må jeg egentlig afstå fra ret megen debat med statsministeren i dag. Statsministeren talte længe, men han sagde næsten intet konkret og præcist. Det var ligesom efter devisen: vent og se, V og S. Det må vi så gøre, og vi vil stadig gøre det med positivt sind, for vi vil gerne hjælpe regeringen, når den forelægger en hel politik.

Så gjorde statsministeren et forsøg på at slå alle oppositionspartier, altså alle partier, som ikke er indladt i den nuværende regering, i én pulje, og jeg kan lige så godt sige helt oprigtigt, at det synes jeg statsministeren gjorde usædvanlig kluntet – for nu at bruge et ord, statsministeren kender så godt – ubehjælpsomt og især usagligt. Den går altså ikke, og det var også mit indtryk, at disse statsministerord faldt på stengrund her i folketinget, for statsministeren ved godt, at der er forskel på oppositionspartierne. Der er nogle, som ikke er destruktive. Vi er nogle oppositionspartier, som ønsker at være en samarbejdende opposition. Når vi tidligere har haft borgerlige regeringer, blev de i reglen kritiseret af kommunisterne og også af socialdemokratiet, men sagde vi derfor, at socialdemokratiet og kommunisterne var ét fedt? Selvfølgelig ikke. Da hr. Hartling var statsminister – og det er jo ikke engang så